

Meseország vándorai

A farkas és a hét kecskegida című előadásunkra sok-sok meseországi vándor érkezett hozzánk, a Bábszínházba. A **Bábosbázi Figyelő** legutóbbi számában már megismerkedhettek Kuthy Ágnessel, az előadás rendezőjével és a két vendégjátékosunkkal: Oláh Zsuzsával, azaz a kecskemamával és Vranycz Artúrral, vagyis a „legnagyobb” kiskecskével, Előddel. Ezúttal a kiskecskének házat építő Fodor Violát és a kecskepatákat megmozgató Fosztó Andrást szeretnénk nektek bemutatni.

FODOR VIOLA

A farkas és a hét kecskegida című előadás előtt is – mint minden bábszínházi előadás esetében – a mesét először színpadra kellett álmodni! Gondoljatok csak bele, Ti hogyan fognátok neki, hogy ezt a mesét eljátsszátok? Először is: ki kell osztani a szerepeket! Például: ki legyen kecskemama? Azután ki kell gondolni, hogy hol játszódjon a mese! Hogy nézzen ki a kiskecskéék háza? Milyen legyen a szereplők jelmeze? A díszleteket, jelmezeket persze el is kell készíteni, és sok-sok próba után formálódik olyanná egy előadás, hogy mindenki biztosan tudja a szövegét, a fények és a hangok a megfelelő helyen és időben jelennek meg a színpadon,

és lassan majd a nézők is beülhetnek a nézőterre...

A színházi – bábszínházi tervező feladata az, hogy elképzelje, kitalálja, hogyan nézzen ki az előadás a színpadon: egy fantázia által teremtett, mégis kerek, egész, működő kis világot kell alkotnia,

ahol minden a helyén van, épp úgy, mint a valóságban. Fodor Viola is ezt tette a kecskegidákról és a farkasról szóló előadásunkban.

Viola Budapesten született 1978-ban, és már kisgyerekként kiderült róla, hogy minden érdekli, amit kézzel lehet alkotni. Szívesen rajzolt, festett, gyurmázott, jó kézügyességéről árulkodnak egészen korai rajzai is. Egyértelmű volt, hogy ez a kislány művésznek termett, ezért szülei már 11 éves korától rajztanárhoz járatták, hogy tehetsége mind jobban kibontakozhasson.

A középiskolát egy képző- és iparművészeti szakiskolában végezte, ahol textiltervezést tanult, de eközben fél évet Hollandiában töltött. Egy tanárnőjének feltűnt, hogy növendékének nagyon jó érzéke van a térbeli szerkezetekhez. Mivel Violát érdekelte az építészet is, a díszlet-és jelmeztervezést ajánlotta számára továbbtanulási lehetőségként, amely területen még jobban ki tudja bontakoztatni kreativitását, és megtalálhatja saját művészi útját. Ezután a szombathelyi Berzsényi Dániel Tanárképző Főiskolán tanult rajzot és művelődésszervezést két évig, majd jelentkezett a Magyar Képzőművészeti Egyetemre.

Oda azonban csak a legtehetségebb és legfelkészültebb művészpalánták kerülhetnek be. Violát Árvai György képzőművész készítette fel a felvételire, majd a sikeres vizsga után a Képzőművészeti Egyetem hallgatójaként egy új világ tárult fel előtte: a színház világa.

Látványtervezői diplomáját 2005-ben vehette kezébe, s Budapestről Kaposvárra vezetett első útja. A kaposvári Csiky Gergely Színházban Khell Zsolt díszlettervező asszisztense lett, akinek művészi gondolkodása meghatározó hatással volt munkáira, s akit mai napig egyfajta példaképként tart számon magában. Kaposváron számos tervezés fűződik Viola nevéhez (*Danton balála*, *Pillantás a hídról*, *A windsori vig nők*, stb.) Itt találkozott Kuthy Ágnessel, aki *A windsori vig nők* című előadásban rendezett egy bábos jelenetet, s meghívta Violát, hogy dolgozzon vele együtt tervezőként a Vojtina Bábszínházban *A farkas és a bét kecskegida* című mese színrevitelében. Ez tehát Viola első bábszínházi tervezése.

S hogy hogyan sikerült az előadás? Gyertek el és nézzétek meg!

Kiss Judit

FOSZTÓ ANDRÁS

A Vojtina Bábszínházban az esztendő első napjainak békés nyugalmat sok kis kecskepata hangos kopogása zavarta meg. Ám a nagy botladozás kellős közepette, hallgasd csak! – kip-kop, kip-kop – valaki közeledik a távolból. És a Vojtina kapuján belép egy mosolygós szemű, mindenre elszánt legény balettcipőjét batyujába rejtve, és „plié”, „arabeszk”, „zsötté”, „szötté” varázsszavakat mormolgatva rendet teremt a zűrzavarban, sőt, még a gonosz ordast is sikerül megtáncoltatnia! Ez a legény, becsületes nevén Fosztó András azért érkezett hozzánk Budapestről, hogy *A farkas és a bét kecskegida* című előadás szereplőinek csetléseit-botlásait megregulázza. No, de vajon az ő lábát ki egyengette idáig?

A család feketebárányaként a szülei-vel ellentétben nem a műszaki pálya felé vette útját, hanem – miután tett egy nagy vargabetűt a vendéglátóipari szakközépiskola táján – balettcipőt húzott, és 19 évesen elindult szerencsét próbálni a tánc világában. Életének ezt a döntését röviden így összegzi: „A konyha 40°C-át cseréltem le a balett-termek izzadságára”.

A mozgás szeretete gyerekkorában ragadta magával, igaz, akkor még csak vízi sportok formájában, de mindezek később jó alapnak

bizonyultak a különböző kortárs tánctechnikák elsajátításában.

Műhelymunkák és tréningek szorgalmas látogatása révén egyre kifinomultabbá váltak mozdulatai. Pályáját meghatározó egyéniségek ebből az időszakból: Fincza Erika, Ladányi Andrea és Bakó Gábor.

A kifejezés lehetőségét a mozdulat mellett a színészmesterségben is kutatta. Az Aranytíz Musical Stúdió tagja lett két évre, majd a Nemzeti Stúdió előadásainak rendszeres meghívott vendége volt.

A tanultakat a kecskeméti Katona József Színházban kamatoztathatta, ahol 3 évig táncosként és statisztaként „lábatlankodott”, majd a Szögi Csaba vezette Közép-Európa Táncszínház tagja lett másfél évre. 1998 után szabadúszó évek következtek,

2005-ben pedig – ekkor már Horváth Csaba vezetésével – a Közép-Európa Táncszínház újra megtalálta magának másfél évre.

A táncművészetet nem csupán műveli, de tanítja és tanulja is. Előbbit a ceglédi Patkós Imre Művészeti Szakközépiskolában, utóbbit pedig a Táncművészeti Főiskola moderntánc-pedagógus szakán. A bölcs okítások és okulások mellett koreográfusi ambíciókat is ápolgat. Felkutatni és rátalálni a megfelelő kézmozdulatra, testtartásra, melyek a szavak helyett beszélnek, igazi kihívás és izgalmas feladat számára. Négy előadásban is segített a színészeknek, táncosoknak ezen az úton: *Rozsdaszín ország aranya* (2000, Szabadkai Gyermekszínház), *Rómeó és Júlia* (2001, R. S. 9. Színház), *Volt egyszer egy királylány* (2001, Szigligeti Színház), *Csongor és Tünde* (2001, Komáromi Jókai Színház). A gyerekeknek szóló előadásoknál nélkülözhetetlen segítőtársa volt 5 és 10 éves kislánya, akik kritikus nézőként mindig a helyes irányba terelték édesapjukat az adott korosztályhoz leginkább megfelelő formanyelv megtalálásához. Munkájában nem ismer kompromisszumot, legyen bár az iskolában diákjai előtt, a próbateremben vagy a színpadon – mindhárom területet hivatásának érzi.

A tanítás során a világban felfedezett dolgok rendszerezett átadását szolgálja, koreográfiáiban a már felismertet igyekszik kifejezhetővé tenni, a színpadon pedig a saját bőrén újra és újra meg is éli mindezeket.

Jelenleg a Komáromi Jókai Színházban a *Chicago*, valamint a budapesti József Attila Színházban a *Sose balunk meg* című előadásokban láthatják a nézők, emellett részt vesz a Magyar Televízió *Társulat* című tehetségkutató műsorában táncosként és koreográfusként. Sokoldalúságát megcsillogtatja a Hámor József vezette Gangaray Táncszínházban, mint „dramaturg”, „szituációkezelő” és táncos egy személyben.

A sokfelé járt, messziről jött vándor 2008 januárjában hozzánk is betért, ahol lelkesen fogott hozzá feladataihoz. A rendelkezésére álló „gidafarknyi” idő alatt mindent bevetett, és láss csodát! – a farkas és a hét kecskegida patái megszelídültek. Munkája azonban korántsem ért véget: hamarosan visszatér közénk, hogy szemrevételezze és tovább egyengesse a rakoncátlan mozdulatokat. S hogy ez sikerül-e neki (és nekünk), azt Ti is megláthatjátok májusban a bábszínházban.

Oláh Tímea